

Gėlės... ant negyvos mokyklos laiptų

Valdas ŠERĖNAS

Vaikštinėjant po Antalieptės miestelį, širdį suspaudė nykstantis, išdaužytas ir užkaltais langais mokyklos didingas pastatas. Rašyti buvusios – nekyla ranka. Ir tai buvo ne didžiausias kontrastas gražiai besitvarkančioje Antalieptėje... Ant sutrupėjusių mokyklos laiptų – vystančios rugsėjo gėlių puokštės.

Kas tai? Nostalgija? Ilgesingas ilgus metus klestėjusios, miestelį garsinusios, malonų šurmulių, jaudulių bei gyvastį palaikiusios ugdymo įstaigos prisiminimas ir tylus pagerbimas. O gal protestas? Uždarė, atleido, užmiršo... Neprisiminė ir šią Rugsėjo 1-ąją, nepakvietė, nepasveikino, neįvertino mokytojo ir jo užaugintų mokinių. O gal viltis? Juk būna, kad prisikeliama iš pelenų. Gal ir šiai negyvai, be akių, sut-

rupėjusiomis sienomis, suaižėjusiais laiptais mokyklai lemta prisikelti.

Mane lydėjęs po Antalieptę žmogus sakė, jog nematė ir negirdėjo, kas ir kada ant uždarytos mokyklos laiptų padėjo gėles. Bet negalima to nejausti. Paprasčiausiai neišdrįsau, nes sunku buvę klausinėti. Kartais garsas apie tylų protestą, nebylų šauksmą, neišrėktą skausmą ir giliai širdyje brandinamą viltį daug toliau, giliau ir veiksmingiau sklinda.

Ant mokyklos be mokinių ir mokytojų laiptų gėlės. Taip Antalieptėje tyliai paminėta Rugsėjo 1-oji – naujųjų mokslo metų pradžia.

Atsiprašau padėjusių gėles prie negyvos mokyklos, jeigu tokį savo žingsnį jie vertina kitaip. Bet pražyde pilki, liūdni, apleisti ir niekam šandien nereikalingi laiptai tiesiog padiktavo čia išsakytus žodžius.

AUTORIAUS nuotr.